

**Κανείς δεν είναι τόσο ανόητος ώστε να προτιμά τον πόλεμο από την ειρήνη
Γιατί στον καιρό της ειρήνης τα παιδιά θάβουν τους γονείς,
ενώ στον καιρό του πολέμου οι γονείς θάβουν τα παιδιά τους**

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής

«Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἐστι, πάντων δὲ βασιλεύς, καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἔδειξε τοὺς δὲ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε, τοὺς δὲ ἐλευθέρους».
(ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ)

«Ειρήνη είναι οι θημωνιές των αγτίνων στους κάμπους του καλοκαιριού είναι τ' αλφαβητάρι των άστρων στα γόνατα της αυγής» (Γ. ΡΙΤΣΟΣ)

Η ζωή του ανθρώπου από τα χρόνια τα παλιά ως τα σήμερα υπήρξε μια αδιάκοπη σχοινοβασία ανάμεσα στον πόλεμο και στην ειρήνη.

Αιώνιο πεπρωμένο των ανθρώπινων γενεών ήταν να κινούνται, όπως το εκκρεμές, ανάμεσα στον πόλεμο και στην ειρήνη. Και οι δύο αυτές καταστάσεις διέπονται από δικούς τους νόμους και δημιουργούν διαφορετικά αποτελέσματα.

"Κανείς δεν είναι τόσο ανόητος ώστε να προτιμά τον πόλεμο από την ειρήνη. Γιατί στον καιρό της ειρήνης τα παιδιά θάβουν τους γονείς, ενώ στον καιρό του πολέμου οι γονείς θάβουν τα παιδιά τους".

«Οὐδείς γάρ οὕτως ἀνόητος ἐστίν, ὅστις πόλεμον πρό ειρήνης αἰρέεται· ἐν μὲν γάρ τῃ οἱ παῖδες τοὺς πατέρας θάπτουσιν, ἐν δὲ τῷ οἱ πατέρες τὰ τέκνα»
(ΗΡΟΔΟΤΟΣ)

Αυτή τη διαφορά θέλει να δείξει ο πατέρας της ιστορίας, για να καταδείξει πόσο ανόητος είναι αυτός που προτιμά τον πόλεμο από την ειρήνη. Με τον πόλεμο ανατρέπεται η φυσιολογική διαδικασία της ζωής: Οι γονείς θάβουν τα παιδιά τους.

Αντίθετα με την ειρήνη, η ζωή ακολουθεί τον φυσικό της ρυθμό και τα παιδιά είναι αυτά, που όταν έλθει η ώρα θάβουν τους γονείς τους. Ολόκληρη την περικοπή αυτή διαποτίζει ένας υγιής ουμανισμός και μια βαθιά αίσθηση και γνώση του ανθρώπου και της μοίρας του.

Αλλά για να κατανοήσουμε πληρέστερα τη θέση του Ηροδότου, είναι καλό να υπογραμμίσουμε εναργέστερα τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στον πόλεμο και στην ειρήνη.

Άρση του πολέμου είναι η ειρήνη και άρση της ειρήνης είναι ο πόλεμος. Ως πόλεμος νοείται η ένοπλη σύρραξη ανάμεσα σε κράτη ή ανάμεσα σε πολίτες μιας και μόνης χώρας. Κάθε πόλεμος διεξάγεται κάτω από τις πτυχές μιας σημαίας και καθορίζεται από μια συγκεκριμένη ιδεολογία ή κίνητρο.

Συνηθίζουμε να διακρίνουμε τους πολέμους σ' επιθετικούς και αμυντικούς. Σκοπός του επιθετικού πολέμου είναι η κατάληψη εδαφών, η σύλληψη αιχμαλώτων, η λεηλασία, η ταπείνωση, ο αφανισμός ή η υποδούλωση ενός λαού.

Τους πολέμους είναι δυνατό να προκαλούν αίτια πολιτικά, θρησκευτικά, οικονομικά, δημογραφικά. Ο Πλάτωνας θεωρεί τον πόλεμο σαν προϊόν των ανθρώπινων παθών. Ο Νίτσε, επηρεασμένος από τις ιδέες του Μάλθους, θεωρεί τον πόλεμο ως μια βιολογική αναγκαιότητα. Κατά τον Ρενάν μάλιστα «ο πόλεμος είναι ένας από τους όρους της προόδου, η ώθηση που εμποδίζει ένα έθνος ν' αποκοιμηθεί».

Μια μορφή πολέμου, η πιο ειδεχθής, είναι ο εμφύλιος πόλεμος. Επίθεση αδελφών εναντίον αδελφών. Από τα βάθη των αιώνων ο Όμηρος καταριέται τον επιθυμητή του εμφύλιου πολέμου, λέγοντας: «*Άφρητωρ, άθέμιστος, άνέστιός έστιν εκείνος, ός πολέμου έρατ' έπιδημίου όκρυόεντος*».

Δικαίωση βρίσκει μόνο ο αμυντικός πόλεμος, που συνίσταται σε δικαιολογημένη χρήση όπλων για τη διασφάλιση της ακεραιότητας και υπεράσπιση της ζωής, της τιμής και της περυσίας του έθνους.

Οποιαδήποτε όμως μορφή κι αν έχει ο πόλεμος, οποιαδήποτε κι αν είναι τα ελατήριά του, γεγονός παραμένει ότι τ' αποτελέσματά του είναι πάντοτε οδυνηρά. Πολλοί μάλιστα φρονούν ότι σ' έναν πόλεμο δεν υπάρχουν νικητές και νικημένοι. Υπάρχουν μόνο νικημένοι. Θα μπορούσε βέβαια να παρατηρήσει κανείς ότι χάρη στον πόλεμο επισπεύτηκε η ανάπτυξη της τεχνικής.

Συνεπώς η Τουρκία με τις συνεχείς προκλήσεις και παραβιάσεις σε θάλασσα και αέρα, επιχειρεί την κατάληψη εδαφών και την ταπείνωση της Πατρίδας μας.

Εμείς χρησιμοποιούμε πάντα το αμυντικό δόγμα και προσπαθούμε ειρηνικά να αντιμετωπίσουμε τις οποιοσδήποτε επιθετικές ενέργειες των γειτόνων μας. Έως πότε όμως;

Βεβαίως ο πόλεμος δεν είναι λύση, καθόσον δεν υπάρχουν νικητές ή νικημένοι, παρά μόνο νικημένοι, όμως οι αμυντικοί αγώνες, προβλέπουν κάποιες ενέργειες έναντι του επιτιθέμενου έχουν και αυτοί το τίμημά τους. Πολλά είναι τα παραδείγματα της σύγχρονης Ιστορίας μας και τα πρότυπά μας.

Τελικά για τους Τούρκους η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση και όχι απαραίτητα δια των όπλων. Όσο σκύβουμε το κεφάλι τόσο τους ανοίγει η όρεξη.

Συνεπώς, οι επιχειρούμενες διαπραγματεύσεις με ποιους και γιατί;

Τα σύνορά μας είναι κατοχυρωμένα με τη Συνθήκη της Λωζάνης και τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας το 1982¹.

¹ Ημερομηνία Υπογραφής: 10 Δεκεμβρίου 1982, στο Montego Bay της Jamaica. Τέθηκε σε εφαρμογή στις 16 Νοεμβρίου 1994. Μέχρι 12 Φεβρουαρίου 2015, την υπέγραψαν 157 και την επικύρωσαν/αποδέχθηκαν 167 κράτη μέλη.